

De duinen der gefusilleerden (Hechtel-Eksel)

[Meer weten ... \(http://www.eersteoptieadoptie.be/Limburg/Start/Meta/footer-folder/Cookiebeheer.html\)](http://www.eersteoptieadoptie.be/Limburg/Start/Meta/footer-folder/Cookiebeheer.html)

dinsdag, 06 april 2021

BEELD

cirkelvormige radar met draaiende elektromagnetische golven
in de cirkel: de grenzen van de provincie Limburg
rechts en links: oorlogsvliegtuigen en vallende bommen
geluid van elektromagnetische golven

TITEL IN BEELD

“Onder de RADAR”
Hechtel-Eksel
Executieoord

BEELD

historische luchtfoto van Hechtel-Eksel

BEELD

Bob Vrancken, zoon van de getuige, staat aan de ingang van het militair domein “Kamp van Beverlo

BOB VRANCKEN VERTELT

Ik ben Bob Vrancken. We staan hier op het moment op het militair domein, van het “Kamp van Beverlo”, op de oefenvelden. Hier is ook, in 1940, het executieoord gemaakt door het Duitse Commando dat toen, destijds, gelegerd was in Brussel.

BEELD

videobeelden van de ingang van het “Kamp van Beverlo” met opschrift “Executieoord 1940-1944”

BOB VRANCKEN VERTELT

In de winter van 1940 werd door het Duitse Commando in Brussel beslist om op de gronden van het Kamp van Beverlo een executieoord neer te planten.

BEELD

detailopname van de gedenkplaat met opschrift “DUINEN DER GEFUSILLEERDEN – DUNES DES FUSILLES” met de Belgische driekleur

BOB VRANCKEN VERTELT

Men had dat beslist omdat de weerstanders en al de andere mensen, die werden gefusilleerd door de Duitsers, moesten begraven worden op één centrale plaats en men had hier het Kamp van Beverlo gekozen.

BEELD

videobeelden van de gedenksteen met opschrift “1940-1944 – Weerstand – Resistance”

BOB VRANCKEN VERTELT

Achter ons ziet ge die hoge dennenbomen, maar destijds waren dat eigenlijk bomen van een gewone kerstden van maximum 2 à 2,5 meter hoog in een heel dichte bebossing, ongesleunde bomen, zoals men dat noemt. Men kon er niet door kijken.

BEELD

videobeelden van de hoge dennenbomen, beelden van de witte grafkruisjes van de militairen, van het stuk “uitgekapte” bos en van de houten omheining

BOB VRANCKEN VERTELT

Men is er dan aan begonnen om met werkmannen, die men overal had geronseld, om een stuk van dat bos uit te kappen.

BEELD

tekening van de indeling van het executieoord

BOB VRANCKEN VERTELT

Daarrond werd dus een prikkeldraad gezet. De plaats was ongeveer 150 à 200 meter op elkaar. Elke dag was hier bewaking. Er liepen hier altijd Duitse soldaten rond met waakhonden. Hier aan de voorkant, waar wij ongeveer staan, stonden 2 wachttorens die telkens ook bemand werden. Het waren niet alleen de Duitse soldaten die hier de wacht hielden. Er reed hier ook altijd, te paard, een Duitse boswachter rond, een Förster genoemd en die hield ook altijd de zaken in het oog.

BEELD

videobeelden van de grafkruisjes en detailopnames van het “Herdenkingskruis”; detailopname van de herdenkingsplaat met de tekst “Dit kruis werd ingehuldigd op 5-9-87 en werd geplaatst ter ere van de 66 gevallen verzetsstrijders van Limburg in '40-'45. Blijf hen gedenken. De voorzitter, J. Hauben”

BOB VRANCKEN VERTELT

Mijn grootvader was hier in de gemeente boswachter. We kunnen zeggen dat het boswachtershuisje - in vogelvlucht van hieruit – op zo'n 500 meter lag.

BEELD

historische foto van boswachter Ward Wuyts en van het boswachtershuisje

BOB VRANCKEN VERTELT

Men hoorde altijd als er mensen werden gefusilleerd, dat was in de vroege morgenuren, rond 3 à 4 uur ... dan hoorde men de mensen schreeuwen. Men heeft hier ook gevangenen opgehangen ... Men durfde hier niet komen, dat kon ook niet omdat het hier telkens bewaakt werd.

BEELD

videobeelden van het “Herdenkingskruis”

BOB VRANCKEN VERTELT

Tijdens de “Slag om Hechtel” heeft mijn vader altijd verbleven in het boswachtershuisje. Want op woensdag 6 september, geloof ik, is hij naar mijn moeder gekomen waar hij mee “verkeerde”. Maar hij kon 's avonds niet terug naar Eksel omdat er al ergens gevechten waren geweest tussen de Duitsers en de Britten.

BEELD

historische foto van het gezin Wuyts

BOB VRANCKEN VERTELT

Hij is toen hier gebleven in het boswachtershuis. Van hier uit heeft hij de “Slag om Hechtel” kunnen meevolgen. Op 9 september, toen de Engelsen hier al de bossen hebben vrijgemaakt “van de Duitsers”, is hij als eerste hier op het executieoord gekomen met de zoon van de boswachter. Hij was toen 22 en de zoon was 11 jaar oud.

Wat hebben ze toen gezien? Ze kwamen binnen langs de hoofdingang. Dat was een houten poort en een smalle gang tussen de bomen door.

BEELD

videobeelden van de smalle doorgang tussen de bomen

BOB VRANCKEN VERTELT

Dan kwamen ze op een soort kleine plaats en dat was de executieplaats. Men zag in het gele zand nog de afdruk van de Duitse “Stiefels” met de nagels erin. Aan de achterzijde stond een grote “kogelvanger”, die bestond uit verschillende houten palen die op elkaar gestapeld waren met zand erachter. Daarvoor stonden 4 rechthoekige palen in de grond van ongeveer 7 op 7 cm.

BEELD

historische foto van de “kogelvanger” op de executieplaats

BEELD

videobeelden van de executieplaats met de kogelvanger en de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ter hoogte van de hals en ter hoogte van de handen was een ring voorzien, een ijzeren ring, om de gevangenen vast te maken.

BEELD

videobeelden van de executieplaats met de kogelvanger en de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ze zijn toen verder het terrein opgegaan en toen vonden ze op de grootste plaats, aan de linkerkant, allemaal houten paaltjes in de grond, rondhout, met daarop een loden plaat waarop een nummer was ingeslagen. Meer wisten ze niet. Maar blijkbaar was er een Duitse aalmoezenier die een lijst had bijgehouden met al die namen van de geëxecuteerden, maar die was verdwenen. Die man zal het hazenpad gekozen hebben met al zijn papieren.

BEELD

videobeelden van de executieplaats met detailopnames van de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Toen ze dat allemaal ontdekt hadden natuurlijk, zijn de Geallieerden nadien begonnen met de mensen op te graven. Op het terrein stond ook nog een kleine schuur met daarin houten planken waarvan ze eigenlijk schamele doodskisten maakten. Dat hout was afkomstig van oude haverbakken van de paarden van de cavalerie van het Kamp van Beverlo.

BEELD

historische foto van de rijen graven met grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ze werden gewoon in de kisten “gekieperd”, want toen men de mensen heeft opgegraven lager er mensen op hun zij, op hun buik ... Ze werden er gewoon in “gekieperd” eigenlijk ...

Mijn moeder heeft die opgravingen allemaal meegemaakt. Die is komen kijken hier. Die woonde in het boswachtershuis, dat is hier niet ver van af. Er was een wetsdokter die op een bepaald moment ook aanwezig was hier, dat was de eerste wetsdokter. Toen men het 3de graf opende vond hij zijn eigen zoon terug. Die was in Brussel opgepakt door de Gestapo, geëxecuteerd en hier begraven. Maar dat wist die wetsdokter niet. Ze hebben die man moeten afvoeren en nadien is er een andere wetsdokter gekomen om al die mensen op te graven.

BEELD

historische foto van de rijen graven met grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

BOB VRANCKEN VERTELT

Van al hetgeen men vond, werd alles in een grote, bruine papieren zak gestoken, horloges, ringen en vanalles ... om mensen te kunnen herkennen. Familieleden konden altijd terecht bij de Rijkswacht van Leopoldsburch, die hield al die zakken bij.

BEELD

videobeelden van de witte grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen met naamplaatjes

BOB VRANCKEN VERTELT

Er waren ook verschillende families die gedurende dagen gelogeed hebben in het boswachtershuisje, wachtend, tot ze een familielid terugvonden. Op een bepaald moment stonden er verschillende lijkkasten in de schuur van het boswachtershuis, te wachten, op de repatriëring van de slachtoffers die men hier gevonden heeft.

BEELD

videobeelden van de gedenkplaat van de "Verenigde Weerstand - provincie Limburg - 1940-1945"

BOB VRANCKEN VERTELT

Dus in de wintermaanden van 1940 is eigenlijk het executieoord gecreëerd en ze hebben het gebruikt tot aan de bevrijding in september 1944.

BEELD

videobeelden van de executieplaats en detailopname van de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ongeveer een 270-tal mensen zijn hier geëxecuteerd. Ze zijn begonnen met de opgravingen in 1945 en dat heeft geduurd tot in 1947. Dus toen had men alle stoffelijke resten van de mensen hier verwijderd. Dus op het moment ligt hier niemand meer. Alle kruisen duiden op een naam van een persoon die hier ooit is begraven.

BEELD

videobeelden van de rijen grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

TEKST IN BEELD

met dank aan

Bob Vrancken

Jef Vrancken

Defensie

Marie-Louise Caris

Heemkring Hechtel-Eksel

www.onderderadar.be (<http://www.onderderadar.be>)

logo provincie Limburg

Ga terug naar www.onderderadar.be (<http://www.onderderadar.be>).

[Lees de tekstversie \(#\)](#)

BEELD

cirkelvormige radar met draaiende elektromagnetische golven

in de cirkel: de grenzen van de provincie Limburg

rechts en links: oorlogsvliegtuigen en vallende bommen

geluid van elektromagnetische golven

TITEL IN BEELD

"Onder de RADAR"

Hechtel-Eksel

Executieoord

BEELD

historische luchtfoto van Hechtel-Eksel

BEELD

Bob Vrancken, zoon van de getuige, staat aan de ingang van het militair domein "Kamp van Beverlo

BOB VRANCKEN VERTELT

Ik ben Bob Vrancken. We staan hier op het moment op het militair domein, van het "Kamp van Beverlo", op de oefenvelden. Hier is ook, in 1940, het executieoord gemaakt door het Duitse Commando dat toen, destijds, gelegerd was in Brussel.

BEELD

videobeelden van de ingang van het "Kamp van Beverlo" met opschrift "Executieoord 1940-1944"

BOB VRANCKEN VERTELT

In de winter van 1940 werd door het Duitse Commando in Brussel beslist om op de gronden van het Kamp van Beverlo een executieoord neer te planten.

BEELD

detailopname van de gedenkplaat met opschrift “DUINEN DER GEFUSILLEERDEN – DUNES DES FUSILLES” met de Belgische driekleur

BOB VRANCKEN VERTELT

Men had dat beslist omdat de weerstanders en al de andere mensen, die werden gefusilleerd door de Duitsers, moesten begraven worden op één centrale plaats en men had hier het Kamp van Beverlo gekozen.

BEELD

videobeelden van de gedenksteen met opschrift “1940-1944 – Weerstand – Resistance”

BOB VRANCKEN VERTELT

Achter ons ziet ge die hoge dennenbomen, maar destijds waren dat eigenlijk bomen van een gewone kerstden van maximum 2 à 2,5 meter hoog in een heel dichte bebossing, ongesleunde bomen, zoals men dat noemt. Men kon er niet door kijken.

BEELD

videobeelden van de hoge dennenbomen, beelden van de witte grafkruisjes van de militairen, van het stuk “uitgekapte” bos en van de houten omheining

BOB VRANCKEN VERTELT

Men is er dan aan begonnen om met werkmannen, die men overal had geronseld, om een stuk van dat bos uit te kappen.

BEELD

tekening van de indeling van het executieoord

BOB VRANCKEN VERTELT

Daarrond werd dus een prikkeldraad gezet. De plaats was ongeveer 150 à 200 meter op elkaar. Elke dag was hier bewaking. Er liepen hier altijd Duitse soldaten rond met waakhonden. Hier aan de voorkant, waar wij ongeveer staan, stonden 2 wachttorens die telkens ook bemand werden. Het waren niet alleen de Duitse soldaten die hier de wacht hielden. Er reed hier ook altijd, te paard, een Duitse boswachter rond, een Förster genoemd en die hield ook altijd de zaken in het oog.

BEELD

videobeelden van de grafkruisjes en detailopnames van het “Herdenkingskruis”; detailopname van de herdenkingsplaat met de tekst “Dit kruis werd ingehuldigd op 5-9-87 en werd geplaatst ter ere van de 66 gevallen verzetsstrijders van Limburg in ’40-’45. Blijf hen gedenken. De voorzitter, J. Hauben”

BOB VRANCKEN VERTELT

Mijn grootvader was hier in de gemeente boswachter. We kunnen zeggen dat het boswachtershuisje - in vogelvlucht van hieruit – op zo’n 500 meter lag.

BEELD

historische foto van boswachter Ward Wuyts en van het boswachtershuisje

BOB VRANCKEN VERTELT

Men hoorde altijd als er mensen werden gefusilleerd, dat was in de vroege morgenuren, rond 3 à 4 uur ... dan hoorde men de mensen schreeuwen. Men heeft hier ook gevangenen opgehangen ... Men durfde hier niet komen, dat kon ook niet omdat het hier telkens bewaakt werd.

BEELD

videobeelden van het “Herdenkingskruis”

BOB VRANCKEN VERTELT

Tijdens de “Slag om Hechtel” heeft mijn vader altijd verbleven in het boswachtershuisje. Want op woensdag 6 september, geloof ik, is hij naar mijn moeder gekomen waar hij mee “verkeerde”. Maar hij kon ’s avonds niet terug naar Eksel omdat er al ergens gevechten waren geweest tussen de Duitsers en de Britten.

BEELD

historische foto van het gezin Wuyts

BOB VRANCKEN VERTELT

Hij is toen hier gebleven in het boswachtershuis. Van hier uit heeft hij de “Slag om Hechtel” kunnen meevolgen. Op 9 september, toen de Engelsen hier al de bossen hebben vrijgemaakt “van de Duitsers”, is hij als eerste hier op het executieoord gekomen met de zoon van de boswachter. Hij was toen 22 en de zoon was 11 jaar oud.

Wat hebben ze toen gezien? Ze kwamen binnen langs de hoofdingang. Dat was een houten poort en een smalle gang tussen de bomen door.

BEELD

videobeelden van de smalle doorgang tussen de bomen

BOB VRANCKEN VERTELT

Dan kwamen ze op een soort kleine plaats en dat was de executieplaats. Men zag in het gele zand nog de afdruk van de Duitse “Stiefels” met de nagels erin. Aan de achterzijde stond een grote “kogelvanger”, die bestond uit verschillende houten palen die op elkaar gestapeld waren met zand erachter. Daarvoor stonden 4 rechthoekige palen in de grond van ongeveer 7 op 7 cm.

BEELD

historische foto van de “kogelvanger” op de executieplaats

BEELD

videobeelden van de executieplaats met de kogelvanger en de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ter hoogte van de hals en ter hoogte van de handen was een ring voorzien, een ijzeren ring, om de gevangenen vast te maken.

BEELD

videobeelden van de executieplaats met de kogelvanger en de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ze zijn toen verder het terrein opgegaan en toen vonden ze op de grootste plaats, aan de linkerkant, allemaal houten paaltjes in de grond, rondhout, met daarop een loden plaat waarop een nummer was ingeslagen. Meer wisten ze niet. Maar blijkbaar was er een Duitse aalmoezenier die een lijst had bijgehouden met al die namen van de geëxecuteerden, maar die was verdwenen. Die man zal het hazenpad gekozen hebben met al zijn papieren.

BEELD

videobeelden van de executieplaats met detailopnames van de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Toen ze dat allemaal ontdekt hadden natuurlijk, zijn de Geallieerden nadien begonnen met de mensen op te graven. Op het terrein stond ook nog een kleine schuur met daarin houten planken waarvan ze eigenlijk schamele doodskisten maakten. Dat hout was afkomstig van oude haverbakken van de paarden van de cavalerie van het Kamp van Beverlo.

BEELD

historische foto van de rijen graven met grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ze werden gewoon in de kisten “gekieperd”, want toen men de mensen heeft opgegraven lager er mensen op hun zij, op hun buik ... Ze werden er gewoon in “gekieperd” eigenlijk ...

Mijn moeder heeft die opgravingen allemaal meegemaakt. Die is komen kijken hier. Die woonde in het boswachtershuis, dat is hier niet ver van af. Er was een wetsdokter die op een bepaald moment ook aanwezig was hier, dat was de eerste wetsdokter. Toen men het 3de graf opende vond hij zijn eigen zoon terug. Die was in Brussel opgepakt door de Gestapo, geëxecuteerd en hier begraven. Maar dat wist die wetsdokter niet. Ze hebben die man moeten afvoeren en nadien is er een andere wetsdokter gekomen om al die mensen op te graven.

BEELD

historische foto van de rijen graven met grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

BOB VRANCKEN VERTELT

Van al hetgeen men vond, werd alles in een grote, bruine papieren zak gestoken, horloges, ringen en vanalles ... om mensen te kunnen herkennen. Familieleden konden altijd terecht bij de Rijkswacht van Leopoldsburch, die hield al die zakken bij.

BEELD

videobeelden van de witte grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen met naamplaatjes

BOB VRANCKEN VERTELT

Er waren ook verschillende families die gedurende dagen gelogeed hebben in het boswachtershuisje, wachtend, tot ze een familielid terugvonden. Op een bepaald moment stonden er verschillende lijkkasten in de schuur van het boswachtershuis, te wachten, op de repatriëring van de slachtoffers die men hier gevonden heeft.

BEELD

videobeelden van de gedenkplaat van de “Verenigde Weerstand - provincie Limburg - 1940-1945”

BOB VRANCKEN VERTELT

Dus in de wintermaanden van 1940 is eigenlijk het executieoord gecreëerd en ze hebben het gebruikt tot aan de bevrijding in september 1944.

BEELD

videobeelden van de executieplaats en detailopname van de executiepalen

BOB VRANCKEN VERTELT

Ongeveer een 270-tal mensen zijn hier geëxecuteerd. Ze zijn begonnen met de opgravingen in 1945 en dat heeft geduurd tot in 1947. Dus toen had men alle stoffelijke resten van de mensen hier verwijderd. Dus op het moment ligt hier niemand meer. Alle kruisen duiden op een naam van een persoon die hier ooit is begraven.

BEELD

videobeelden van de rijen grafkruisjes van de geëxecuteerde militairen

TEKST IN BEELD

met dank aan
Bob Vrancken
Jef Vrancken
Defensie
Marie-Louise Caris
Heemkring Hechtel-Eksel

www.onderderadar.be (<http://www.onderderadar.be>)

logo provincie Limburg